

[Justitsministeren]

Hvad angår forslaget om i visse tilfælde at forhøje strafmaksimum ved uagsomt manddrab og uagtsom legemsbeskadigelse til 5 år, har jeg sympati for tanken om at markere, at uagtsomt manddrab eller legemsbeskadigelse antager en særlig grov karakter, når det begås i spirituspåvirket tilstand. Jeg stiller mig dog noget tvivlende over for behovet for den foreslåede ændring. Uagtsomt manddrab og uagtsom legemsbeskadigelse straffes i dag med fængsel indtil 4 år, når der foreligger skærpene omstændigheder, hvilket bl.a. omfatter tilfælde af spirituspåvirkethed.

Man kan vanskeligt forestille sig tilfælde, hvor dette strafmaksimum ikke skulle være tilstrækkeligt til at dække strafbehovet, og jeg kan i den forbindelse henvise til Straffelovrådets betænkning nr. 1099 fra 1987 om strafferammen og prøveløsladelse, hvor Straffelovrådet fandt, at strafmaksimum på 3 år ved disse bestemmelser ville være tilstrækkeligt.

Der kan være grund til at minde om, at Folketinget i foråret i forbindelse med de nye voldsbestemmelser vedtog en ny affattelse af straffelovens § 249, således at uagtsom, betydelig legemsbeskadigelse straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 måneder eller under skærpene omstændigheder med fængsel indtil 4 år.

Jeg ville finde det naturligt, at vi bringer strafferammen i § 241 i overensstemmelse med den nugældende affattelse af § 249, således at fængsel indtil 4 måneder medtages i normalstrafferammen i § 241, der i dag kun omfatter bøde og hæfte.

For så vidt angår forslaget til folketingsbeslutning om afvænningsbehandling af spritbiler, er det min opfattelse, at de initiativer, som jeg nævnte i indledningen om behandling af spritbiler, vil have en bedre effekt end en udvidet adgang til at idømme en betinget straf kombineret med alkoholistbehandling.

Domstolene anvender allerede denne sanktionsform i ganske særlige tilfælde, men udvidet og mere almindelig adgang hertil vil let kunne føre til en udglidning af den faste sanktionspraksis, som vi da vist alle hidtil har været enige om er nødvendigt at opretholde på dette område. Regeringen må derfor også på det punkt være negativ over for Kristeligt Folkepartis forslag.

Hvad endelig angår Kristeligt Folkepartis forslag til folketingsbeslutning om konfiskation af motorkøretøjer ved spirituskørsel, skal jeg medgive, at det ud fra helt umiddelbare betragtninger kunne forekomme fornuftigt. Det kan virke stødende, at en person, som gentagne gange har tilsidesat hensynet til trafikikkerheden ved at køre i spirituspåvirket tilstand, kan beholde den bil, der har muliggjort overtrædelser, og som vil gøre det muligt for gerningsmanden at fortsætte med denne adfærd.

Som det fremgår af beslutningsforslagets bemærkninger, gælder staffelovens almindelige regler om konfiskation principielt også i sager om spirituskørsel. I praksis anvender domstolene dog kun konfiskation af biler under ganske særlige betingelser i sådanne sager. I Sverige har man med virkning fra 1. juli 1987 indført en ordning, som indebærer, at et motorkøretøj, der f.eks. har været anvendt til spirituskørsel, kan konfiskeres, hvis det findes åbenbart nødvendigt for at forebygge lignende overtrædelser og konfiskation ikke er urimelig.

Jeg synes, det vil være naturligt, hvis man under den videre behandling i Folketingets Retsudvalg af forslaget fra Kristeligt Folkeparti ser nærmere på, om der er behov for at justere den adgang til konfiskation af biler, som allerede består efter straffelovens almindelige konfiskationsbestemmelser. Jeg mener også, at det i den forbindelse kan være nærliggende at inddrage oplysninger om, hvordan den svenske ordning praktiseres, og hvilke erfaringer man på den baggrund har gjort. Jeg synes, det vil være naturligt at drøfte og gå i dybden med netop det under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil da godt anføre et par betæneligheder, som jeg mener at man også bør tage med ved den videre behandling, og som bør indgå i overvejelserne. Domstolene meget tilbageholdende praksis med hensyn til konfiskation af motorkøretøjer hviler jo uden tvivl på grundige og principielle overvejelser.

For det første kan praksis ses som udtryk for, at konfiskation af en bil betragtes som et meget alvorligt økonomisk indgreb, hvilket ville komme i strid med et proportionalitetsprincip, hvis det blev almindeligt anvendt i denne type af sager. Det kan også meget vel forekomme, at spritbilistens ægtefælle sædvanligvis benytter den pågældende bil og konfiskation derfor reelt vil komme til at ramme ægtefællen eller andre i familien.